

gøre det, for naar han blot tog Sagen paa den rigtige Maade, vilde der ikke være noget i Vejen for, at han fik Danmark til at indtage den Stilling, han ønskede, at Danmark skulde indtage, nemlig den Stilling at være Tysklands Forpost mod Nord under en Krig, hvori Tyskland og England begge var indviklede. Han var ganske paa det rene med, hvilken Fremgangsmaade han der skulde bruge. Ganske planmæssigt og følgende en bestemt Linie gik han frem, og det viste sig da ogsaa, at han naaede til det, han ønskede.

Han vilde have, at Danmark skulde være Tysklands Forpost mod Nord, og lad mig med det samme tilføje, at deraf kom hans Krav til det danske Militærvæsen. Naar de Herrer, som gennemførte Militærordningen af 1909, nu vil fortælle, at det er General Moltke, som har været deres Raadgiver, at denne, selvfølgelig udmærket dygtige, Officer har sagt, hvad Danmark skulde gøre med Hensyn til sit Militærvæsen, saa maa man vel mærke sig, at General Moltkes Mening var et dansk Militærvæsen, som stod til Raadighed for Tyskland. Det var ikke et Militærvæsen, som skulde indrettes efter, hvad der tjente Danmark bedst, men det var det Militærvæsen, som Tysklands Forpost imod Nord burde have, og som burde være til Tjeneste under en Krig, i hvilken England og Tyskland var indviklede. Det var det, General Moltke udtalte sig om og ikke noget som helst andet. Naar de Herrer nu kommer og fortæller, at vi indrettede vort Militærvæsen saadan og saadan, for vi havde hørt i Tyskland af en saa fremragende militær, at saaledes burde vi have det, og selvfølgelig saa burde vi ogsaa have det saadan, kan det for dem, som synes om den Tone, lyde ganske kønt, men Virkeligheden er ganske simpelt denne, at General Moltke sagde: Saaledes bør I indrette eders Militærvæsen af Hensyn til, at vi har Brug for eders Militærvæsen i den Tid, som kommer af Hensyn til en Krig med England.

Moltkes Mading, som han her satte paa Krogen under Samtalen paa „Preussen“ med Kaptajn Lütken, var Trusler, ganske utilslørede Trusler om, at Danmarks sidste Time er slaaet, at saa er det ude med Danmark, og saa kan ingen Magt redde Danmark. Det har selvfølgelig gjort Indtryk paa Kaptajn Lütken, og det har vistnok ogsaa gjort Indtryk paa det ærede Medlem fra Ringkøbing; han er selvfølgelig ogsaa en fædrelandssindet Mand. Lad mig med det samme sige, at jeg, naar Talen

er om hans Motiver, ikke er i den Grad paa det rene med Motiverne, som saa mange andre lader til at være. Alle er paa det rene med, at Motiverne har været gode; for mig betyder de gode Motiver dem, som er gode for Danmark. At det ærede Medlem selv har ment, at hans Motiver var gode, tvivler jeg ikke om; jeg ser efter alt, hvad der fremgaar af de Oplysninger, vi har faaet, saaledes paa det, at hans Motiver var yderst slette. Men det er nu blevet Skik og Brug, at man, om jeg saa maa sige, roser en sigtet, roser en tiltalt, roser en Mand, som upaatvivlelig maa dømmes. Jeg saa forleden Dag, at en Højesteretssagfører i Højesteret fandt sig beføjet til at staa og rose Peschcke Køedt, skønt han var Aktor mod denne. Vi har jo faaet en Retsreform, men jeg kan ikke tænke mig, at der er noget, som kan hjemle Ret for en Aktor til at tale saaledes i en Sag af den Art som Sagen mod Peschcke Køedt. Jeg begriber ærlig talt ikke, at Præsidenten for Højesteret ikke ved den Lejlighed lod den paagældende Højesteretssagfører vide, at her gik han udenfor, hvad der var nogenlunde rimeligt at gøre for Aktor, saa meget mere som det viste sig, at Højesteret dømte den paagældende. Om Højesteretssagføreren optraadte saaledes, fordi det drejede sig om en Mand, der staa højt paa Skattelisten, tør jeg ikke udtale mig om, men det forefaldt altsaa. Jeg mener, at det ærede Medlem fra Ringkøbing's Motiver naturligvis har været af den Art, at han selv har ment, de var gode; efter min Opfattelse var de slette, det fremgaar af Akterne, vi her har faaet.

Som sagt, Truslerne mod Danmark gjorde Indtryk paa Kaptajn Lütken og har ogsaa gjort Indtryk paa det ærede Medlem fra Ringkøbing — og saa kom Instruksen. Det er jo ikke saaledes, at Kaptajn Lütken ikke før har prøvet at faa en Instruks, men han har ikke været heldig i sine Bestræbelser. Han har forsøgt overfor Deuntzer; han sendte det ærede Medlem fra Ringkøbing til Deuntzer, men det gik ikke. Deuntzer sagde, at det, Kaptajn Lütken skulde gøre, var at sætte sig ind i de tyske Militærforhold, men gav han sig i øvrigt af med Politik i Berlin, kom det ikke Regeringen ved. Regeringen havde intet dermed at gøre. Det finder jeg fuldkommen rigtigt handlet af Deuntzer. Det ærede Medlem kom senere til Grev Raben, som var Udenrigsminister, og forlangte en Instruks. Grev Raben havde heller intet imod at give ham en Instruks, men den